

Arrest

nr. 228 974 van 19 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 bus 1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 11 januari 2016 een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Op 31 augustus 2017 treft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering erkenning van de vluchtelingenstatus en weigering toekenning subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 12 september 2017 treft de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Bij arrest nr. 223 810 van 9 juli 2019 weigert de Raad de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning subsidiaire beschermingsstatus.

De in punt 1.3. bedoelde beslissing is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / -artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,

naam : B.

voornaam : L.

geboortedatum : 01.01.1995

(...)

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31 augustus 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op, “Schending van artikel 18 iuncto artikel 47 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie - iuncto de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De bestreden beslissing (BGV) is conform de standaardformule bij “bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker” gemotiveerd als volgt (stuk 1):

“Op 31 augustus 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 (...): hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 (...) wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen.”

Noch min, noch meer.

Hoewel verzoeker nog steeds in asielprocedure verblijft (op heden hangende voor de RvV – stuk 3) en aldus een ernstige vrees voor vervolging en reëel risico op willekeurig geweld uit, wordt hij inmiddels toch al gesommeerd om het Belgisch grondgebied te verlaten en terug te keren naar Afghanistan (alwaar hij – als sjiitische hazara – voor zijn leven vreest).

Verweerder kan niet gegrond stellen dat verzoeker geen belang zouden hebben bij het aanvechten van dit afgeleverde bevel:

« La circonstance que l'ordre de quitter le territoire, donné par la partie adverse au requérant le 3 juin 2014 à la suite du rejet de sa demande d'asile par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides, ne puisse faire l'objet d'une exécution forcée tant que le Conseil du contentieux des étrangers n'aura pas statué à nouveau sur le recours formé contre cette décision du Commissaire général, n'implique pas que cet ordre ne cause pas grief au requérant.

Cet ordre est en effet obligatoire pour le requérant. Certes, s'il ne le respecte pas, la partie adverse ne peut temporairement pas le contraindre par la force à quitter le territoire. Il n'en reste pas moins que le requérant est tenu de l'exécuter et qu'il ne s'agit pas d'une invitation qui lui est adressée gracieusement à quitter la Belgique. Cette décision du 3 juin 2014 qui impose au requérant l'obligation de quitter le territoire lui cause donc grief.

Dès lors que, pour les raisons qui précèdent, l'ordre de quitter le territoire du 3 juin 2014 cause grief au requérant, la cassation de l'arrêt attaqué qui rejette le recours en annulation formé contre cet ordre est de nature à lui procurer un avantage. L'exception d'irrecevabilité n'est pas accueillie. »

(RvS nr. 234.074, 8 maart 2016)

Het afleveren van dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten is strijdig met diverse normen van het recht van de Europese Unie, inzonder het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel (art. 13 EVRM en art. 47 Handvest grondrechten EU). Alwaar dit prima facie ook het standpunt van de Raad van State uitmaakt, werd hieromtrent een prejudiciële vraag gesteld aan het Hof van Justitie van de EU:

« Il y a dès lors lieu de poser la question préjudicielle suivante : « L'article 5 de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, qui impose aux États membres de respecter le principe de non refoulement lorsqu'ils mettent en oeuvre cette directive, ainsi que le droit à un recours effectif, prévu par l'article 13.1. de la même directive et par l'article 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, doivent-ils être interprétés comme s'opposant à l'adoption d'une décision de retour, telle que prévue par l'article 6 de la directive 2008/115/CE précitée ainsi par l'article 52/3, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et par l'article 75, § 2, de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, dès le rejet de la demande d'asile par le Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides et donc avant que les recours juridictionnels contre cette décision de rejet puissent être épuisés et avant que la procédure d'asile puisse être définitivement clôturée ? ».

(RvS nr. 234.074, 8 maart 2016)

Een “bevel om het grondgebied te verlaten” (hetgeen de bestreden beslissing is) betreft een beslissing tot verwijdering in de zin van art. 1, 6° Vw.: “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt.”

Evenwel is verzoeker niet in illegaal verblijf, terwijl hij evenmin een uitvoerbare terugkeerplicht heeft gezien zijn hangend beroep in volle rechtsmacht.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook een incorrecte, niet uitvoerbare beslissing dewelke haaks staat op de feitelijke en juridische situatie van verzoeker op heden.

De verbreking van dit bevel dringt zich dan ook op.”

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete uitleg aangaande de wijze waarop artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Voor wat betreft de draagwijdte van de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur verwijst de Raad naar de uiteenzettingen die verzoeker hierover verstrekt heeft in zijn verzoekschrift.

2.4. Verzoeker valt erover dat hij een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt terwijl zijn beroep voor de Raad tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing nog hangende is.

2.5. De bestreden beslissing is getroffen op grond van (oud) artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

2.6. De Raad wijst er op dat dit in overeenstemming is met het arrest Gnandi van het Hof van Justitie dat toelaat dat meteen na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg een terugkeerbesluit wordt getroffen.

2.7. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het arrest Gnandi (zaak C-181/16) van 19 juni 2018 immers geoordeeld: *“59. Gelet op al deze overwegingen moet de conclusie luiden dat de derdelander, behoudens wanneer aan hem een verblijfsrecht of een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 6, lid 4, van richtlijn 2008/115 is verleend, illegaal in de zin van richtlijn 2008/115 verblijft zodra zijn verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg door de beslissingsautoriteit is afgewezen, en dit ongeacht het feit dat toestemming is verleend om in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel tegen deze afwijzing te blijven. Bijgevolg kan meteen na deze afwijzing, of tezamen daarmee in één administratieve handeling, tegen een dergelijke derdelander in beginsel een terugkeerbesluit worden vastgesteld.”*

2.8. De in punt 1.2. bedoelde beslissing dient te worden beschouwd als een verzoek om internationale bescherming dat in eerste aanleg door de beslissingsautoriteit is afgewezen. Verzoeker verblijft sedertdien, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt in zijn verzoekschrift, op illegale wijze in het Rijk. Alleszins betwist hij de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, met name dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum.

2.9. Overeenkomstig artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet wordt de uitvoering van het getroffen terugkeerbesluit geschorst tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en gedurende de duur van het onderzoek van het beroep. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij werd gesommeerd om terug te keren naar Afghanistan terwijl zijn beroep tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing nog hangende was. Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet beantwoordt aan wat in het bovenvermelde arrest Gnandi werd gesteld, met name *“dat richtlijn 2008/115, gelezen in*

samenhang met richtlijn 2005/85 en in het licht van het beginsel van non-refoulement en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte als neergelegd in artikel 18, artikel 19, lid 2, en artikel 47 van het Handvest, aldus moet worden uitgelegd dat zij er niet aan in de weg staat dat ten aanzien van een onderdaan van een derde land die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, een terugkeerbesluit op grond van artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt vastgesteld zodra dit verzoek is afgewezen door de beslissingsautoriteit of tezamen met die afwijzing in één administratieve handeling en derhalve zonder de uitkomst van het beroep in rechte tegen die afwijzing af te wachten, op voorwaarde met name dat de betrokken lidstaat waarborgt dat alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst in afwachting van de uitkomst van dit beroep (...)."

2.10. Gelet op het voormelde kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 13 van het EVRM of artikel 47 van het Handvest. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar de prejudiciële vraag die de Raad van State gesteld heeft aan het Hof van Justitie, vormt het bovenvermelde arrest Gnandi net een antwoord hierop.

2.11. Gelet op het in punt 1.4. bedoelde arrest van de Raad kan verzoeker niet meer dienstig stellen dat hij een ernstige vrees voor vervolging en een reëel risico op willekeurig geweld heeft dat nog onderzocht moet worden door de Raad.

2.12. Waar verzoeker opwerpt dat verweerder *"niet gegrond kan stellen dat verzoeker geen belang zou hebben bij het aanvechten van dit afgeleverde bevel"* wijst de Raad erop dat verweerder in zijn nota met opmerkingen nergens opwerpt dat verzoeker geen belang zou hebben bij zijn beroep.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA